

Abychom mohli
zvítězit nad „světem“

ČAS PRO ODVAHU

Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ (Mt 14,26-27)

Katecheze č. 7 z cyklu „Jedna ctnost přitahuje další“

Krásná otázka

„Tati, dnes mi můj kamarád řekl, že musím být odvážný: co to znamená?“

„To je dobrá otázka, synku... Být odvážný znamená **čelit tomu, co nás děsí**, abychom se stali silnějšími. Pamatuj si, že mít strach je normální: každý, dokonce i maminka a tatínek, se něčeho bojí. Když se například bojíš, že uděláš chybu, nenech se odradit, ale mysli na to, že když to nezkusíš, nemůžeš vědět, jestli se ti to podaří (nebo nepodaří).“

Každý den musí všichni, děti i dospělí, **překonávat výzvy** a najít odvahu vstát z postele, vypořádat se s novým dnem, jít do práce nebo do školy, složit zkoušku, nastoupit do letadla, říct pravdu, odpustit, čelit nemoci atd.

Na slunečním světě

Malému skřítku Maxovi bylo přes rok a nikdy neviděl sluneční paprsek. Žil v lese, který byl celý šedivý, ale on v něm byl šťastný. Ve skutečnosti měl velký strach z krásné žluté hvězdy, která dává celému světu barvy a o které mu vyprávěla jeho maminka, víla Růženka. Když mu byly dva roky, věnovala mu maminka obrázek jejich houbového domku s krásnou modrou oblohou a velkým sluncem. Když ho ale Max uviděl, okamžitě začal strachy plakat.

O několik dní později potkal Max na břehu řeky krásnou žábu se smutnými očima; trápila se, protože se příliš dlouho nemohla ohřát ve slunečních paprscích. Maxe to zaskočilo, dodal si odvahy a začal přemýšlet o tom, co by se stalo, kdyby se slunce do jejich lesa vrátilo... Když to zvládnul, zkusil říkat nahlas: „Slunce se vrací, slunce se vrací!“ a to tak silně, že najednou sluneční paprsky zabarvily celý lesní podrost: v tu chvíli byl svět krásnější než kdy jindy!

Když si žába uvědomila, že slunce se díky Maxovi vrátilo, skočila mu radostně na ruku. Od toho dne se skřítek a žába stali nerozlučnými kamarády a o jejich příběhu se začalo mluvit v celém lese.

Odvaha pravdy

Vyprávěním pohádky děti **povzbudíme k vyjádření jejich strachů a obav**, ale i **projevů odvahy**. To vše mohou znázornit kresbou, tvarem, barvou, vystřiženým obrázkem, slovy. Necháme děti, aby vše, co vyrobily, **vložily do dvou připravených krabic**: strachu a odvahy.

Poté společně **hledáme odpovědi na otázky**:

- Kdo a čeho se bojí? (*skřítek slunce; jeho maminka toho, že její syn žije v šedém světě; žába zimy*);
- Z čeho máš strach ty? (*že se ztratíš, ze tmy, ze strašidel...*);
- Kdo je statečný? (*maminka, když kreslí barevný svět, skřítek, když přivolává slunce, žába skáče Maxovi na ruku, a tak může začít velké přátelství*);
- Co děláš proto, abys byl statečný? (*říkáš pravdu, odpouštíš, pomáháš, i když se ti posmívají...*);
- Jak můžeme napodobit Ježíšovu odvahu? (*viz pracovní list č. 2*).

Na **pracovním listu č. 1** najdeme **aktivitu** věnovanou odvaze: Ochutnávání ovocného nápoje.

Pokud děti ve vaší skupině mají na zmíněné ovoce alergii, nebo si jejich rodiče nepřejí, aby něco podobného pily, nabízíme vám **alternativní aktivitu**:

- Jednomu z dětí zavážeme oči šátkem a my nebo jeho rodiče je za ruku vodíme připravenou malou „překážkovou dráhou“, na které musí např. podlézt židli, kličkovat mezi kuželkami, vylézt na židli a prolézt hadrovým tunelem. Pak stejnou trasou postupně prochází všichni. Trasu můžeme mít připravenou na jiném místě a tak nikdo z těch, co zatím nejsou na řadě, neví, co je čeká...
- Jednodušší varianta: všichni si stoupneme do kruhu. Z něj vyzveme někoho odvážného, aby šel doprostřed. Vysvětlíme mu, že teď bychom mu zavázali oči šátkem, zatočili s ním a jeho úkolem pak bude se zastavit a pak jít dopředu (do neznáma). Toto dítě je zastaveno tím, ke komu v kruhu dojde. Postupně se pak vystřídají ty děti, které chtějí...

Autor: Anna Maria Ambrosini.

Překlad a úpravy z Dossier Catechista 7/2023 – 2024 David Žofák.